

3867

Smilend

Arvids Ed

Arvids Ed

1932

Uppd. Olof Larsson

M. Larsson

Per Joh. Pettersson

J. 1856 i Arvids Ed

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När trollen sökte ta barnet.

I Mjälén försökte trollen en gång att röva bort ett barn.

Ja, hustrun, Gunnel, har själv berättat det för mig och barnet, det var en flicka, lever än. Trollen kom in en natt och begärde att få barnet, men modern lyckades freda det den gången. Sen talte de vid tre knektar, så de var där, när trollet kom tillbaka, och de sköt det med silverkulor. Mitt för det stället finns en backås, som kallas Tokahöj, och där har de sett ljus brinna, så där har man menat, att trollen hållit till.

Arvid
Svanenbo vid
Kvarnstenen
1932

-2-3867

Uppm. O. Revander
M. Linn

Ben. Joh. Pettersson
Mollaren - Hjursjö
7. 1856 i Kvarnstenen

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När kvarnen stannade.

När kvarnen
stannade.

Som liten pojke var jag en kväll med i Kärringe kvarn. Möllaren hade två kvarnar i gång och de gick bra, men plötsligt stannade de på en gång. På den tiden hade de inga lyktor utan de ljuste sig med stickebloss. Möllaren tog ett par tre stycken i handen och gick ner och kastade dem i vattnet under det han svor så förskräckligt.

"Nu ska du få dra," menade han och svor. I detsamma satte kvarnarna i gång igen och det gick så det dånade. En del menade, att det var näcken, men andra att det var en gubbe, som slagit ihjäl sig i kvarnen för ett år sedan, och som nu spökade. Jag vet inte vad jag ska säga om det, men underligt var det, när båda kvarnarna stannade på en gång, och sen dånade åstad på en gång igen.

Skriv endast på denna sida!

Jag har inte råkat ut för något mer än en gång, och det var när jag skulle gå hem från Angelstad . Jag gick i skymningen och hade beräknat att komma hem tämligen snart, men jag fick hålla på och gå halva natten, och hade jag inte haft ett par käppar att stödja mej på hade jag nog aldrig kommit hem. Det var något som vräkte sej på ryggen på mej och som jag fick bära på. Jag la mej på ryggen och gnodde, för att bli av med det, men det släppte inte. Det var en lojer gubbe, som hette Sven - de kallade honom Sven Svärjare - och han hade skjutit sej själv genom munnen. Om det möjligen var honom jag fick knoga på? Jag vet det inte, men arbetsamt var det.

Råka utför
otyg.

Gamla farmor brukade berätta, att en del käringar sök-
te skaffa sej mer sanke, än de hade rätt till. Vid prästabäcken i
Angelstad hade de sett en käring stå och kärna i bäcken och skrika
och hoa: "Så långt detta rop höres ska sanket bli mitt!"

Vid påskatiden gav sej käringarna iväg till blåkulla
på ugnskvasten och raka. Då brukade man krita kors över dörrar
och fönster. Jag har själv sett sådana kors ritade med både blå
och vit krita.

Häxor.

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av Petterssons hustru.
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Ängamålare.

Ängamålare.

I mitt hem i Nägglinge såg jag en gång en liten gubbe. Jag skulle gå och hämta fäet och genom våra ägor flöt en å. Som jag kom ner till den, såg jag en liten pojke springa utefter stranden. Han hade en röer mössa, och jag trodde det var en liten pojke, som jag kände igen.

"Stig lille, vart ska du hän?" ropade jag efter honom, men i detsamma var han fösvunnen. Jag ska aldrig glömma hur rädd jag blev. Efter den dagen vågade jag aldrig gå efter fäet ensam. Annars råkade jag ju inte illa ut. Värre gick det för en annan flicka, som blev snuten av honom. Gubben nöp henne i näsan, och sedan ruttnade näsan upp. När jag kom hem,

talade jag om, vad jag sett.

"Det var nog en mjätare," sa farfar. De trodde nämligen att lantmätare, som handlat orättfärdigt under sitt liv, inte fick ro efter döden, utan fick springa utefter de rågångar, som de flyttat. Ibland syntes de som lysen eller bloss, som fladdrade hit och dit. Gubben min menar, att det är elektricitet, som stiger opp ur jorden, men det förstår jag inte, hur det det skulle kunna vara.

Årsgång.

Det var en gubbe, som hette Petter Stjärna - han hade varit trossknekt - men han kallades vanligen Busen-Kissen. Han brukade gå årsgång och då såg han allt möjligt. Han sa, att han gick till kyrkan och blåste i alla nycklahålen, och sen gick han ut. Han ljög nog en hel del av vad han berättade. En gång trodde han, att själve Skam hade varit ute, för han hade mött ett stort, svart åbäke, som stönte och pustade och lyste. Följande år byggdes järnvägen, och då menade Busen-Kissen, att det var lokomotivet, som han hade mött. Järnvägen drogs nämligen fram därhan hade mött åbäket.

Register.

När trollen sökte ta barnet	1
När kvarnen stannade	2
Råka ut för otyg	3
Häxor	4
Ängamålare	5
Årsgång	7
Register	8